

Biblioteques de Barcelona
Biblioteca Guinardó · Mercè Rodoreda

Maria Josep Escrivà:

Poeta de la ciutat de Barcelona

Maria Josep Escrivà i Vidal neix a El Grau de Gandia, País Valencià, el 1968. Llicenciada en Filologia Hispànica i Doctora en Filologia Catalana, és correctora lingüística i traductora. Col·labora habitualment en les publicacions *Reduccions*, *Espai Obert* i *Caràcter*.

Ha publicat els poemaris *Remor alè* (1993) pel que va obtenir el premi Senyoriu d'**Ausiàs March de Poesia** 1992. Amb *A les palpentes del vidre* (1998), guanyà el premi **Marià Manent de Poesia** 1997. I el 2002 publicà *Tots els noms de la pena*. També ha publicat l'obra de narrativa *El curt camí dels anys*.

Aquest any ha guanyat els **Jocs Florals de Barcelona** 2007 per *Flors a casa* (2007), convertint-se en la **Poeta de la ciutat 2007**, i així, posar la seva sensibilitat i creativitat al servei de la ciutat de Barcelona durant tot un any. El poemari comença amb una citació d'una poetessa polonesa "*Perdoneu-me guerres llunyanes per portar flors a casa*" i conté uns quaranta poemes agrupats en tres parts "*El cànter*" (el desig), "*La llum és l'expressió*" (el dolor) i "*La casa sota la lluna*" (el recer personal). Els poemes apareixen fragmentats, perquè a l'autora li agrada partir de petits poemes que relaciona, reincidint en alguns temes gairebé de forma obsessiva.

El llibre planteja la contradicció en què vivim: "*... som éssers privilegiats en un món que no ho és tant ... però representa el fet de prendre consciència que passen fets molt durs i dolorosos en àmbits llunyans, però que també tenim dret a cercar un recer particular. Les flors no són una frivolitat, perquè la natura ens ensenya que les plantes i les flors han de ser belles per a sobreviure, i aquesta també és la funció de l'art. La poesia sobreviu en un món que li és hostil ... I en aquest llibre hi tracto el dolor de l'ésser humà i del desig com a antídote i com a motor per a tirar endavant. També parlo de la poesia com a recurs de supervivència, i de la natura.*", ens diu **Maria Josep Escrivà**.

Juntament amb **Pau Sif**, ha preparat l'antologia *Ai València (Poemes 1017-2002)* (2003) recollint poemes que tenen per tema València i que ens proporcionen un recorregut històric de la ciutat.

Com a poetessa ha estat inclosa en les antologies *Contemporànies* (1999), *Dotze poetes joves valencians* (2000), *21 poetes del XXI* (2001) i a *Imparables: una antologia* (2004)

Els seus poemes han estat traduïts al castellà, l'italià, l'alemany i l'eslovè.

Què tenim de Maria Josep Escrivà i la seva poesia a la biblioteca?

A les palpentes del vidre. Barcelona: Columna, 1998.

Remor alè. València: Poesia 3 i 4, 1993

Tots els noms de la pena. València: Denes, 2002.

El riu

Per la porta de casa passa un riu.
No té el cos transparent ni té aigües tranquil·les.
Es belluga feixuc com un gran embalum de ferralla.

Per la porta,
per la porta de casa passa un riu.
És aquest l'únic riu que empeny a la deriva
un seguici de llunes de cristall
on s'encallen ocells, papallones o pètals,
esperances marcides.

Per la porta,
per la porta de casa passa un riu.
No hi ha silenci. Dia i nit remor
de riu. I si un instant a penes calla,
des d'algun lloc d'impossibles sorgeixen
inconsolables sanglots de sirena.
Gemeguen i gemeguen les sirenes,
però no hi ha encanteri per a oïdes sordes.

Per la porta,
per la porta de casa passa un riu.
De bon matí,
amb les cames a frec del corrent,
un pidolaire rosega amb delit
una pell masegada de plàtan
i pensa el pobre riu ja no duu peixos,
mentre amb un fil de veu que el bram s'enduu
taral·leja:

Per la porta,
per la porta de casa passa un riu.
I ni quan plou és riu
ni és ma casa.

Poema inèdit
© Maria Josep Escrivà

Biblioteques de Barcelona

Diputació Barcelona
xarxa de municipis

Ajuntament de Barcelona